

Waarom slachtoffers geen hulpvragers zijn.

Uit: *Handleiding Slachtofferhulp, Stichting Slachtofferhulp Midden-Limburg* (januari 1993)
Hoofdstuk 3, Hulpverlening, pagina 38

...

Bovendien overzien veel slachtoffers vaak niet wat de consequenties kunnen zijn van een misdrijf of verkeersongeval.

Daarnaast wijst de praktijk uit dat slachtoffers geen hulpvragers zijn. De drempel om hulp te vragen blijkt zeer groot te zijn. Slachtoffers zijn "normale" mensen die niet "in therapie" hoeven, maar toevallig iets vreselijks hebben meegemaakt en daarop een normale reactie hebben. Het feit dat zij uit zichzelf geen hulp vragen betekent niet dat zij bij de gevolgen van het misdrijf en de daaruit voortkomende problemen geen hulp wensen of kunnen gebruiken. Meestal onderschatten mensen, dus ook slachtoffers, het effect van een misdrijf of verkeersongeval. Daar komt nog bij dat de gevolgen zich veelal niet beperken tot 1 gebied. Kenmerkend is juist de veelheid aan gevolgen op verschillende gebieden: lichamelijk, juridisch, financieel, psychisch en sociaal. Voor slachtoffers grijpen deze gevolgen in elkaar als een onontwarbare kluwen.

Waarom zijn slachtoffers geen hulpvragers?

Hierboven worden reeds een tweetal redenen genoemd, nl.:

- * het gebeurt onverwachts en plotseling;
- * slachtoffers schatten hun eigen reacties op het delikt aanvankelijk vaak te licht in. Pas achteraf ervaart men problemen.

Wat ook een rol speelt is:

- * men moet de gevolgen ondergaan van andermans gedrag, in die zin dat iemand anders jou iets aan heeft gedaan en jou met de gevolgen laat zitten. Het slachtoffer ervaart de gevolgen ook niet als het hebben van een probleem. (Je had immers totaal geen invloed op bijvoorbeeld die inbraak; hoe kan het dan jouw probleem zijn?);
  - * men schaamt zich ervoor het niet alleen te kunnen oplossen, het invoeren van hulp wordt ervaren als een persoonlijk falen;
  - * de inhoud van de hulpverlening is voor veel mensen veelal onduidelijk;
  - * met name de immateriële vragen zijn moeilijk concreet te maken. Ze hebben veelal te maken met een aantasting van het zelfvertrouwen, het vertrouwen in de ander, het idee zelf over je doen en laten te kunnen beslissen en het geloof in een rechtvaardige wereld;
- * Slachtoffers moeten eerst drie stadia doorlopen voor ze hulp vragen.
1. Aan den lijve ondervinden dat de gevolgen ingrijpend en langdurig kunnen zijn.
  2. Het moet blijken dat mensen van wie ze steun verwachtten, hen niet (voldoende) kunnen of willen steunen.
  3. Ze moeten accepteren dat ze het zelf niet meer rond kunnen krijgen.